Lietas arhīva Nr. CA-0243-20/8
ECLI:LV:ZAT:2020:1202.C73546718.10.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Jelgavā 2020.gada 2.decembrī

Zemgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija
šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Marianna Terjuhana,
tiesneši Aigars Sniedzītis, Anita Misiuna,
ar sekretāri Evitu Ahmedčiku,
piedaloties prasītāju /pers. C/ un /pers. D/ pilnvarotajai pārstāvei zvērinātai advokātei Ilzei Saistkalnei, atbildētājas SIA "/Nosaukums A/" pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Andrim Muceniekam,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. C/ un /pers. D/ prasībā pret SIA "/Nosaukums A/" par darba algas un atvaļinājuma kompensācijas piedziņu sakarā ar atbildētājas SIA "/Nosaukums A/" apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2019.gada 11.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Zemgales rajona tiesā prasītāji /pers. C/ un /pers. D/ cēla prasību pret atbildētāju SIA "/Nosaukums A/" par darba algas un neizmaksātās atvaļinājuma kompensācijas piedziņu.

Prasītājs/pers. C/ lūdz piedzīt no SIA "/Nosaukums A/" neizmaksāto darba algu par laika periodu no 2017.gada l. februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam 5304,04 EUR (bruto) vai 3966,67 EUR (neto) un atvaļinājuma kompensāciju 983,33 EUR (bruto) vai 704, 40EUR (neto), pavisam kopā 6293,37 EUR (bruto) vai 4671,07 EUR (neto).

Prasītājs/pers. D/ lūdz piedzīt no SIA "/Nosaukums A/" neizmaksāto darba algu par laika periodu no 2017.gada l. februāra līdz 2018.gada 26.jūnijam 5142,93 EUR (bruto) vai 3727,13 EUR (neto) un atvaļinājuma kompensāciju 742,00 EUR (bruto) vai 528, 30EUR (neto), pavisam kopā 5884,93 EUR (bruto) vai 4255,43 EUR (neto).

Prasības pieteikumā norādīti šādi motīvi.

[1.1] /pers. C/ uz rakstiska darba līguma pamata, kas noslēgts 2017.gada 6.janvārī strādāja pie atbildētājas par ēkas un teritorijas uzraugu objektā /adrese/. Darba līgumā noteikts summētais darba laiks ar atalgojumu 2,40 EUR stundā. Sākot ar 2018.gada 1.janvāri apmaksa noteikta 2,70 EUR stundā pirms nodokļu nomaksas. Darba attiecības ilga līdz 2018.gada 20.jūnijam.

Norādīts, ka /pers. D/ uz rakstiska darba līguma pamata, kas noslēgts 2017.gada 29.maijā strādāja pie atbildētājas par ēkas un teritorijas uzraugu objektā /adrese/. Darba līgumā noteikts summētais darba liks ar atalgojumu 2, 40EUR stundā. Sākot ar 2018.gada 1.janvāri apmaksa noteikta 2,70 EUR stundā pirms nodokļu nomaksas. Darba attiecības ilga līdz 2018.gada 26. jūnijam.

[1.2] 2018.gada janvārī prasītāji griezās Valsts darba inspekcijā, jo bija radusies situācija, ka darba devējs ilgstoši neapmaksāja pilnu nostrādāto stundu skaitu. Prasītāji veica apsardzes darbu celtniecības objektā /adrese/, kur notika sporta halles celtniecība. Objektā strādāja trīs apsargi uz maiņām, katrs pa 24 stundām. No 2017.gada jūnija objektā strādāja /pers. D/, /pers. C/ un /pers. G/. Viena maiņa ilga 24 stundas, t.i., diennakti - no rīta plkst. 9.00 līdz nākošās dienas rītam plkst. 9.00. Tā kā objektā bija trīs darbinieki, tad pēc grafika katrs mēnesī vidēji strādāja 240 darba stundas.

Pēc pārbaudes Valsts darba inspekcija sniedza atbildes, norādot, ka pēc darba devēja sniegtās informācijas - uzskaites tabelēm, algu aprēķina un izmaksu apliecinošiem dokumentiem, dokumentiem par darba tiesisko attiecību izbeigšanu tiek secināts, ka izmaksa atbilst dokumentiem. Tāpat Valsts darba inspekcija norādīja, ja prasītāji nepiekrīt darba devēja aprēķinātajai un izmaksātajai darba samaksai, atvaļinājuma kompensācijai ir tiesības vērsties tiesā.

[1.3] Prasītāji pauž uzskatu, ka konkrētajā gadījumā ir nepareizi izdarīt secinājumus, kuras pamatojas tikai ar atbildētājas iesniegtajiem dokumentiem, jo uzrādītās darba laika uzskaites tabeles neaizpilda visu darba laiku. Piemēram, 2017.gada jūnijā katram uzrādītas 138 darba stundas, bet patiesībā katram bija 10 diennaktis jeb 24 stundas x 10 diennaktis, kas ir 240 darba stundas. 2017.gada septembrī trešajam darbiniekam bija darbnespēja un prasītāji darba pienākumus objektā pildīja divatā, nostrādājot no 21.09.2017. līdznbsp; 30.09.2017. katrs 5 maiņas x 24 stundas, kas jau ir 120 stundas katram. Tai pašā laikā darba devējs uzrādīja, ka prasītājs /pers. D/ nostrādājis septembrī tikai 102 stundas, bet /pers. C/ 90 stundas, par ko veikta apmaksa. Atbilstoši darba laika uzskaites tabelei 2017.gada septembrī laikā no 21.septembra /pers. C/ ir nostrādājis tikai 2 diennaktis - 23. un 27. septembrī. /pers. D/ arī 2 diennaktis, turklāt arī 23. un 27.septembrī, kas neatbilst patiesībai, jo objekta apsardzi nekad nenodrošināja divas personas vienlaicīgi. Tas liecina, ka atbildētājs ir sagrozījis grāmatvedības dokumentus, pielāgojis tos veiktajai algas izmaksai, nevis aprēķinājis algu par reāli nostrādāto.

[1.4] Norādīts, ka no 01.10.2017. līdz 20.10.2017. /pers. C/ bija darbnespēja. Šajā laikā prasītājs /pers. D/ un trešais darbinieks /pers. G/ strādāja objekta divātā, katrs nostrādājot 11 maiņas x 24 stundas. /pers. C/ darbnespēju apstiprina VSAA paziņojums.

Darba devējs ir iesniedzis tabeles, no kurām redzams, ka oktobrī /pers. C/ ir strādājis 21.oktobrī, nostrādājot 24 stundas, 25.oktobrī - 24 stundas un 29.oktobrī - 24 stundas, kopā 72 darba stundas, kas ir apmaksātas. Par /pers. D/ atbildētājs sniedzis ziņas, ka viņš strādājis 5.oktobrī 24 stundas, 13.oktobrī 24 stundas, 17.oktobrī 24 stundas un 27.oktobrī 24 stundas, kopā 96 stundas, kas ir apmaksātas. Informācijas par to, kurš būtu strādājis pārējo laiku, nav.

Nesakritība uzskaites tabelēs ar patieso darba laiku un fakts, ka tabelēs uzrādītais darba laiks nesedz visu laiku, apstiprina, ka darba devējs ir sagrozījis darba laika uzskaiti, nolūkā izvairīties no maksājumiem par darbinieku veikto darbu.

Prasītājs iesniedz tiesai 2017.gada kalendāra kopiju, kur tika atzīmēts patiesai darba laiks.

[1.5] Tāpat nav pareizi aprēķināta kompensācija par atvaļinājumu, kas nav izmantots uz atlaišanas brīdi. Norādīts, ka aprēķins veikts ievērojot

nostrādāto stundu skaitu, tarifa likmi, kā arī ievērojot nakts likmi.

[2] Atbildētāja SIA "/Nosaukums A/" iesniedza tiesā *paskaidrojums*, kuros norāda, ka celto prasību neatzīst pilnīgi, uzskata to par nepamatotu, nepierādītu un noraidāmu.

[2.1] Paskaidro, ka starp prasītāju - /pers. C/ kā darbinieku un atbildētāju SIA "/Nosaukums A/" kā darba devēju 2017.gada 6.janvārī noslēgts darba līgums Nr. RAO1/17, pieņemot darbinieku darbā par ēkas un teritorijas uzraugu, nosakot summēto darba laiku, un, nosakot darba algu 2,25 EUR par darba stundu, kas ar 2018.gada 1.janvāri palielināta līdz 2,70 EUR par darba stundu (pirms nodokļu nomaksas).

Darba tiesiskās attiecības ar /pers. C/ izbeigtas 2018.gada 20.jūnijā, pamatojoties uz darbinieka iesniegumu.

Tāpat starp prasītāju /pers. D/ kā darbinieku un atbildētāju SIA "/Nosaukums A/" kā darba devēju 2017.gada 29.maijā noslēgts darba līgums Nr.RA05/17, pieņemot darbinieku darbā par ēkas un teritorijas uzraugu, nosakot summēto darba laiku, un, nosakot darba algu 2,25 EUR par darba stundu, kas ar 2018.gada 1.janvāri palielināta līdz 2,70 EUR par darba stundu (pirms nodokļu nomaksas).

Darba tiesiskās attiecības ar /pers. D/ izbeigtas 2018.gada 26.jūnijā, pamatojoties uz darbinieka iesniegumu.

[2.2] Prasītāju iebildumi ir par nesamaksāto darba algu par vairāk nostrādātām stundām nekā to savos grāmatvedības dokumentos uzrādījusi atbildētāja. Apstākli, ka prasītāji ir strādājuši vairāk, pēc viņu ieskata, pierāda prasībai pievienotās 2017.gada kalendāra mēnešu kopijas, kur pašrocīgi atzīmēts it kā patiesais darba dienu skaits, pēc kā attiecīgi prasītāji veikuši savu aprēķinu par nostrādātajām dienām un nesaņemto darba samaksu.

Atbildētāja paskaidro, ka ir izmaksājusi darba algu katram no prasītājiem saskaņā ar attiecīgā darba līguma noteikumiem un atbilstoši paveiktajam darbam, ko apliecina darba laika uzskaites tabeles un konta izdrukas, kas ir iesniegtas lietā. Arī prasītāji prasības pieteikumā atzīst, ka Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras izziņā, ko paši pievienojuši prasībai, norādīto darba samaksu no atbildētājas ir saņēmuši.

[2.3] Augstākas tiesas Senāta Civillietu departamenta 2013.gada 31.maija spriedumā lietā Nr. SKC-1S63/2013, norādīts, ja prasītājs apstrīdējis darba devēja veikto darbinieku nostrādātā laika uzskaiti un tai atbilstošu algas aprēķinu, kā arī iesniedzis pierādījumus, kuri dod pamatu apšaubīt darba devējas veiktās uzskaites pamatotību, tad atbildētājai, ievērojot Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, Darba likuma 62.panta pirmās un otrās daļas noteikumus, ir pienākums pierādīt, ka darbinieka nostrādātā laika uzskaite un aprēķinātā darba alga atbilst faktiski nostrādātajam darba laikam.

Prasībai pievienotās 2017.gada kalendāra kopijas ar pašrocīgi atzīmētiem datumiem nekādā apmērā nedod pamatu apšaubīt darba devējas veikto darbinieku nostrādātā laika uzskaites pamatotību. Minētās kalendāra mēnešu kopijas nepierāda prasītāju norādīto apstākli par it kā patieso darba dienu skaitu. Šādam pašrocīgi sagatavotam aprēķinam nav ne juridiska dokumenta, ne arī rakstveida pierādījuma statusa. Līdz ar to atbildētājai pat nav nepieciešamības apstrīdēt šo pielikumu pie prasības, kas neatbilst Civilprocesa likuma 95.panta pirmās daļas prasībām par pierādījumu pieļaujamību, jo neietilpst Civilprocesa likumā noteikto pierādīšanas līdzekļu skaitā.

[2.4] Paskaidrots, ka darba devējs nodarbina darbiniekus pēc nepieciešamības. Konkrētajā gadījumā nekas neliecina par to, ka objektam, kurā strādāja prasītāji, bija nepieciešama nepārtraukta teritorijas uzraudzība, jo objektā, piemēram, atradās arī strādnieki, līdz ar to darbinieki, kuri nodrošināja ēkas un teritorijas uzraudzību, šo darba pienākumu veica pēc vajadzības un atbilstoši darba grafikam, kas atspoguļots darba laika uzskaites tabelēs.

[2.5] Jautājumā par kompensāciju par atvaļinājumu paskaidrots, ka ikgadējais apmaksātais atvaļinājums prasītājam /pers. C/, pamatojoties uz viņa iesniegumu, tika piešķirts no 2018.gada 15.februāra līdz 2018.gada 14.martam (ieskaitot) un vēl viena diena 2018.gada 15.martā, ko apliecina darba devējas 2018.gada 6.februāra rīkojums Nr.PR-ATV/18-01. Šis atvaļinājums darbiniekam piešķirts par nostrādāto laika periodu no 2017.gada 6.janvāra līdz 2018.gada 5.janvārim - 20 darba dienas jeb četras kalendārās nedēļas, un par periodu no 2018.gada 5.janvāra līdz 2018.gada 6.janvārim - 1 darba diena. Līdz ar to secināms, ka prasītājam /pers. C/ atbilstoši Darba likuma 149. un 150.pantam tika piešķirts ikgadējais apmaksātais atvaļinājums par attiecīgu nostrādāto laika periodu, ko prasītājs ir izmantojis.

Savukārt prasītājs /pers. D/ darba tiesisko attiecību laikā atvaļinājumu izmantot nevēlējās, līdz ar to, izbeidzot darba tiesiskās attiecības, viņam tika izmaksāta lielāka neizmantotā atvaļinājuma kompensācija.

[2.6] Jāņem vērā, ka pēc apstākļu noskaidrošanas Valsts darba inspekcijas inspektore nekonstatēja nekādus pārkāpumus.

[3] Ar Zemgales rajona tiesas 2019.gada 11.decembra spriedumu /pers. C/ un /pers. D/ *prasība apmierināta.* Tiesa nosprieda:

Piedzīt no SIA "/Nosaukums A/" /pers. C/ labā neizmaksāto darba algu par periodu no 2017.gada 1.februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam 8719, 18EUR (bruto) vai 6103, 97EUR (neto) un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laika periodu no 2017.gada 1.februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam 1026, 72EUR (bruto) vai 731, 02EUR (neto). Veicot piedziņu, ieturēt likumā paredzētus nodokļus un citus obligātus maksājumus.

Piedzītās summas pārskaitāms uz prasītāja /pers. C/ bankas kontu Nr./konta numurs/ AS Swedbank.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums A/" /pers. D/ labā neizmaksāto darba algu par periodu no 2017.gada 1.jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam 7894,52 EUR (bruto) vai 5399,78 EUR (neto) un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laika periodu no 2017.gada 1.jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam 672,00 EUR (bruto) vai 478,46 EUR (neto). Veicot piedziņu, ieturēt likumā paredzētus nodokļus un citus obligātus maksājumus.

Piedzītās summas pārskaitāms uz prasītāja /pers. D/ bankas kontu Nr./konta numurs/ AS "Citadele banka".

Noteikt /pers. C/ un /pers. D/ tiesības saņemt likumiskos procentus – 6% (seši procenti) gadā no piespriestās, bet faktiski nepiedzītas parāda summas par laiku no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei vai izsoles dienai.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums A/" valsts ienākumos tiesas izdevumus: valsts nodevu 699, 18EUR, valsts nodevu par prasības nodrošināšanu 70EUR, kopā 769, 18EUR.

Pirmās instances tiesā ir konstatēti šādi fakti un norādīti šādi motīvi.

[3.1] Prasītāji prasību tiesā cēluši, ievērojot Darba likuma 31.panta pirmajā daļā noteikto divu gadu noilguma termiņu, likumam atbilstošā veidā izmantojuši savas tiesības un nav zaudējuši iespēju panākt tiesību aizskāruma novēršanu.

[3.2] No lietas materiāliem redzams, ka 2017.gada 29.maijā starp SIA "/Nosaukums A/" kā darba devēju un /pers. D/ kā darbinieku noslēgts darba līgums Nr.RA05/17, saskaņā ar kuru prasītājs pieņemts darbā SIA "/Nosaukums A/" par ēkas un teritorijas uzraugu, nosakot summētu darba laiku, nodrošinot ne mazāk kā 40 darba stundas mēnesī.

No lietas materiāliem redzams, ka 2017.gada 6.janvārī starp SIA "/Nosaukums A/" kā darba devēju un /pers. C/ kā darbinieku noslēgts darba līgums Nr.RA01/17, saskaņā ar kuru prasītājs pieņemts darbā SIA „/Nosaukums A/" par ēkas un teritorijas uzraugu, nosakot summētu darba laiku, nodrošinot ne mazāk kā 40nbsp; darba stundas mēnesī.

Puses vienojušās, ka pēc nepieciešamības darbinieks ir nodarbināms virs noteiktā darba laika.

[3.3] Starp pusēm nepastāv strīds par to, ka prasītājiem ir noteikta summētā darba laika uzskaite, kā arī viņi ir piekrituši veikt virsstundu darbu atbilstoši Darba likuma 136.pantam. Minētais ietverts darba līguma 1.4.punktā.

Lietā ir strīds par darba laika samaksu /pers. C/ par periodu no 2017.gada 1.februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam u n /pers. D/ par laiku no 2017.gada 1.jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam.

[3.4] Tiesa atsaukusies uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta atziņu, ka tiesības saņemt darba samaksu nerada noslēgtais līgums, bet līgumā noteiktā darba izpilde, jo primārais darba līgumā ir padarītais darbs, no kā, atbilstoši Darba likuma 28.pantam un 59.pantam, izriet no darba devēja pienākuma samaksāt par padarīto darbu *(sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2007.gada 14.februāra spriedumu lietā Nr.SKC-54).*

Strīdos, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām darbinieks ir uzskatāms par "vājāko" pusi, jo tam salīdzinājumā ar darba devēju ir grūtāk pierādīt sava prasījuma pamatotību *(sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2014.gada 26.septembra sprieduma lietā Nr.SKC-1940/2014 7.punktu).*

[3.5] Saskaņā ar darba līguma 1.4.punktu prasītājiem noteikts summētais darba laiks, piemērojot summētā darba laika uzskaiti par trīs mēnešu periodu, nodrošinot ne mazāk kā 40 darba stundas mēnesī, turklāt summētais darba laiks nedrīkst pārsniegt likumā noteikto stundu skaitu šajā laika periodā.

Summētais darba laiks prasītājiem kā SIA "/Nosaukums A/" apsargiem ir noteikts, ņemot vērā darba raksturu un nepieciešamību, nodrošināt nepārtrauktu darba gaitu apsardzes jomā celtniecības objektā /adrese/pie sporta halles celtniecības.

Puses, noslēdzot darba līgumu, vienojušās par summēto darba laiku, kurš nepārsniedz 56 stundas nedēļā un 160 stundas četru nedēļu periodā un, ka darbs, kuru darbinieks veic virs pārskata periodā noteiktā normālā darba laika, uzskatāms par virsstundu darbu.

[3.6] Atbildētāja lietā nav iesniegusi darba laika uzskaites dokumentus, darba grafikus. Atbildētāja iesniegtās darba laika tabeles nevar tikt vērtētas, kā pierādījums darba laika uzskaitei, jo nesatur nevienu norādi, ka prasītāji būtu mēnesi iepriekš iepazīstināti ar darba grafiku un plānotais atbilst padarītajam un tas ir iesniegts grāmatvedībai kā darba laika tabele.

[3.6.1] Likumdevējs ir noteicis, ka summētais darba laiks tiek noteikts, ja darba rakstura dēļ nav iespējams ievērot attiecīgajam darbiniekam noteikto normālo dienas vai nedēļas darba ilgumu. Šajā gadījumā darba devējam ir pienākums par to rakstveidā informēt darbinieku, norādot pārskata perioda ilgumu, kā arī laikus iepazīstināt darbinieku ar darba grafiku *(Darba likuma 140.panta pirmā daļa)*.

Darba grafiki tiesā netika iesniegti, tāpēc tiesa tic prasītāju un liecinieku /pers. L/ un /pers. M/ norādītajam, ka paši darbinieki uzskaitīja nostrādātās darba stundas, atzīmējot tās kalendārā un par to informējot darba devēju.

[3.6.2] Atbildētājas apgalvojumi, ka apsargi objektā katru dienu nebija nepieciešami neapstiprinās ar lietas materiāliem. Ar liecinieku liecībām pierādīts, ka apsargi objektā bija katru dienu visu diennakti. No prasītāju paskaidrojumiem izriet, ka paši prasītāji organizējuši maiņas grafiku pēc principa vienu dienu strādā divas brīvas.

Liecinieks/pers. L/ apstiprināja, ka strādāja SIA "/Nosaukums A/" par apsargu kopā ar prasītājiem. Visi strādāja objektā uz /adrese/, sporta halles celtniecības objektā. Darba režīms bija no pulksten 09.00 līdz nākamās dienas pulksten 9.00, maiņas ilgums bija divdesmit četras stundas, pēc grafika vienu dienu strādā divas brīvdienas. Darba grafikus darba devējs nebija sastādījis. Mēnesī sanāca strādāt ap 240 stundām. Samaksa par nostrādātajām stundām pilnā apmērā netika veikta. Apstiprināja, ka lietā esošais kalendārs ir viņu pašu uzskaites darba grafiks. Darba devēja sastādīti grafiki uz vietas nav bijuši. Arī viņam darba stundas nav uzskaitītas pareizi. Paskaidroja, ka prasību tiesā nesniedza, jo strādā citā darbā un nevēlējās tērēt laiku. Liecinieks liecināja, ka paši apsargi veica darba laika uzskaiti, jo darba devējs darba grafiku nestādīja. Telefoniski informēja darba devēju par darba uzsākšanu un pabeigšanu. Objekta apsargāšana notika nepārtraukti 24 stundas. Apsargu pienākums bija speciāli izveidotā žurnālā reģistrēt visas automašīnas, kuras iebrauc un izbrauc no objekta.

Atpazīst tiesas uzrādītos kalendārus un apliecina, ka tieši šajā kalendārā fiksēts maiņas sākums un beigas.

Liecinieks/pers. M/, kurš strādāja SIA "/Nosaukums B/" un objektā veica apzaļumošanas darbus, liecināja, ka objektā strādāja trīs apsargi. Objekts tika apsargāts nepārtraukti. Apsargi objektā bija katru dienu, arī brīvdienās un nakts stundās. Zina, ka apsargi fiksēja automašīnas, kuras iebrauca objektā un izbrauca no objekta.

[3.7] No prasītāju paskaidrojumiem un liecinieka /pers. L/ liecībām tiesa konstatē konkrētus datumus, darba stundas, izpildītus konkrētus darba pienākumus, no kā var secināt par prasītāju reāli nostrādātām darba stundām katru mēnesi katra prasītāja strīdus periodā no 2017.gada 1.februāra līdz 2018.gada 26.jūnijam, ko darba laika uzskaites tabulās nav uzskaitījusi prasītāja.

[3.8] Atbildētāja nav veikusi darba stundu uzskaiti atbilstoši likumam. Liecinieku liecības ir ticamas, jo tās viena otru papildina un pretrunas tajās nav konstatējamas. Liecinieku liecībām ir tāds pats pierādījumu spēks kā jebkuram rakstveida pierādījumam lietā, turklāt liecinieku liecības apstiprinās ar pārējiem lietas materiāliem.

Tiesas ieskatā darba laika uzskaites tabelēs norādītais apsardzes darbinieku darba laiks reāli nevarēja pastāvēt, jo apsardzes firmā, nodrošinot apsargājamo objektu diennakts apsardzi, nevarēja izveidoties situācija, ka kādu diennakti objektā nav neviena apsarga, jo lietā ir iegūti pierādījumi, ka apsardze objektā tika nodrošināta nepārtraukti.

Pēc rakstveida pierādījumu pieprasīšanas, atbildētāja nav iesniegusi tiesai prasītāju un liecinieku norādīto Transporta reģistrācijas žurnālu, kurā tika reģistrētas objektā iebraucošie un izbraucošie transporta līdzekļi, norādot, ka tāds žurnāls netika vests. Faktu, ka Transporta reģistrācijas žurnāls ir bijis un paši prasītāji tajā ir veikuši ierakstus, pierāda liecinieku liecības.

[3.8.1] Analizējot atbildētājas iesniegtās darba laika uzskaites tabeles kopsakarā ar prasītāja iesniegtajiem pierādījumiem, tiesa atzina, ka atbildētājas iesniegtajās darba laika uzskaites tabelēs atspoguļotā informācija nav patiesa un nevar tikt atzīta par ticamu pierādījumu, kas apliecina prasītāju patiesībā nostrādāto darba laiku, jo prasītāju un atbildētājas sniegtā informācija par uzrādīto nostrādāto stundu skaitu būtiski atšķiras un atbildētājas uzrādīto nostrādāto stundu skaits faktiski nav atzīstams par reālu.

Tā, piemēram, salīdzinot darba laika uzskaites tabelēs, kad prasītāji atbilstoši atbildētājas norādītajam veikuši darbu un prasītāju informāciju par datumiem un laikiem, tiesa konstatē, ka minētā informācija būtiski atšķiras.

[3.8.2] Tiesa guva pārliecību, ka celtniecības objekts tika apsargāts nepārtraukti visu diennakti. Tiesa atzina, ka trīs cilvēki, strādājot visu mēnesi (30 dienas), visu diennakti (24 stundas), nevar nostrādāt tādu stundu skaitu, kādu ir uzrādījusi atbildētāja.

Piemēram, 2017.gada novembrī pēc darba devēja iesniegtās darba laika tabeles /pers. D/ ir strādājis 71 stundu un 32 nakts stundas, kopā 103 stundas. Savukārt /pers. C/ 2017.gada novembrī strādājis 96 stundas un 42 nakts stundas, kopā 138 stundas. Kopā 2017.gada novembrī prasītāji ir nostrādājuši 241 stundu. Apsargājot objektu katru diennakti un nodarbinot trīs darbiniekus, tad katram darbiniekam kā minimums jānostrādā 240 stundas 10 diennaktis (30 dienas x 24 stundas diennaktī = 720 stundas).

Apsargājot objektu nepārtraukti ar trīs apsargiem, katram apsargam jānostrādā vismaz 240 stundas. Lietā ir iegūti pārliecinoši pierādījumi, ka objektu /adrese/apsargāja 3 darbinieki un apsardzes pakalpojumi objektā tika izmantoti nepārtraukti. Ja ņemt vērā darba devēja iesniegtās darba laika tabeles un tajās uzskaitītās darba stundas, objektā būtu jāstrādā četriem darbiniekiem.

[3.9] Tiesa atzina par pierādītu faktu, ka prasītāju nostrādātās stundas ir aprēķināmas, pamatojoties uz prasītāju iesniegto darba laika uzskaites kalendāru-tabulu, un prasītājiem ir tiesības saņemt darba samaksu par visu nostrādāto darba laiku, ņemot vērā gan virsstundas, gan nakts darbu, gan darbu svētku dienās.

Prasītājam nav jāpierāda viņa tiesību aizskāruma fakts, ja tas izpaudies no atbildētājas puses negatīvi, kaut gan atbildētājas pienākumiem pret

prasītāju vajadzēja izpausties pozitīvi. Respektīvi, ja prasītājs apstrīdējis darba devējas veikto darbinieku nostrādātā laika uzskaiti un tai atbilstošu algas aprēķinu, kā arī iesniedzis pierādījumus, kuri dod pamatu apšaubīt darba devējas veiktās uzskaites pamatotību, tad atbildētājam, ievērojot Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, Darba likuma 62.panta pirmās un otrās daļas noteikumus, ir pienākums pierādīt, ka darbinieka nostrādātā laika uzskaite un aprēķinātā darba alga atbilst faktiski nostrādātajam darba laikam *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 31.maija spriedumu lietā Nr.SKC-1563/2013).*

Saskaņā ar Darba likuma 39.panta piekto daļu darba devējam ir pienākums iepazīstināt darbiniekus ar maiņu grafikiem ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms to stāšanās spēkā. Lietā nav pierādījumu tam, ka šīs pienākums būtu izpildīts no darba devēja puses.

[3.10] Iebildumu necelšana, saņemot algu vai izbeidzot darba tiesiskās attiecības, neatņem darbiniekam tiesības celt prasību vēlāk, ja vien nav notecējis noilguma termiņš.

Lai gan prasītāji nespēj pierādīt savu prasījumu, precīzi norādot laikus un dienas, kad viņi ir strādājuši, tas nevar būt par pamatu prasības noraidīšanai, jo tādējādi izveidotos situācija, ka darba devējs, kura pienākums ir saglabāt ar darba tiesiskajām attiecībām saistītos dokumentus, dotajā gadījumā darba grafikus, darba laika uzskaites tabeles, to falsifikācijas, nozaudēšanas vai neizsniegšanas gadījumā, nebūtu atbildīgs par darbiniekiem neizmaksātajām summām.

Prasītāji ir strādājuši darba maiņās pa 24 stundām katrā, pēc kurām viņam bija 2 diennaktis atpūtas. Tā kā tiesa konstatējusi, ka darba laika uzskaites tabeles nav vestas, kā arī darba grafikos norādītās dienas neatbilst prasītāju reāli strādātajām dienām, tā kā atbildētājas darba grafiki ir pretrunā prasītāju paskaidrojumiem tiesas sēdē, tiesa vadās no Darba likuma normām par summēto darba laiku.

[3.11] Saskaņā ar Darba likuma 138.panta pirmo daļu nakts darbs ir ikviens darbs, ko veic nakts laikā vairāk nekā divas stundas. Ar nakts laiku saprotams laikposms no pulksten 22 līdz 6.

Prasītāji, dežurējot, strādājot 24 stundas nepārtraukti, katru maiņu strādāja nakts darbu, par kuru atbilstoši Darba likuma 67.panta pirmajai daļai pienākas piemaksa ne mazāk kā 50 procentu apmērā no viņam noteiktās stundas algas likmes.

[3.12] Atbilstoši Valsts ieņēmumu dienesta mājas lapā www.vid.lv/kalendars.html pieejamajiem grāmatveža kalendāriem par 2017. un 2018.gadu, pieņemot, ka pie darba pienākumu veikšanas prasītājam bija jāstājas tanī pašā dienā, kad nodibinātas darba tiesiskās attiecības – attiecīgi 2017.gada 29.maijā un 2017.gada 6.janvārī, tiesa, aritmētiski aprēķināja maiņu skaitu, darba stundas, nakts darba stundas, svētku stundas abiem prasītājiem, norādot, ka pavisam laika periodā no 2017.gada 1.februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam prasītājs /pers. C/ ir nostrādājis 4032 darba stundas, t.sk., 1272 nakts darba stundas un 216 svētku stundas, bet /pers. D/ laika periodā no 2017.gada 1.jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam ir nostrādājis 3216 darba stundas, t.sk., 1040 nakts darba stundas un 96 svētku stundas.

Aprēķinot prasītājiem izmaksājamās naudas summas, tiesa ņem vērā pušu noslēgtos darba līgumus un grozījumus, Darba likuma nodaļas par darba stundām, nakts stundām un samaksu svētku dienās, kā arī likumu "Par nodokļiem un nodevām", likumu "Par valsts sociālo apdrošināšanu", Noteikumus par valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu.

[3.12.1] /pers. C/ izmaksājamo naudas summu aprēķins.

Kopā par 2017.gadu atļautās darba stundas 1904, nostrādātās virsstundas 760, par dienas stundām 4070, 40EUR, par nakts stundām 3052, 80EUR, par svētku stundām 576, 00EUR, par virsstundām 1824, 00EUR, kopā pirms nodokļiem (bruto) 9629, 22EUR, VSAOI 1011, 07EUR, IIN 1816, 57EUR, kopā pēc nodokļa aprēķina (neto) 6801, 58EUR, darba devējs pirms nodokļa aprēķina (bruto) 4339, 62EUR, darba devējs pēc nodokļa aprēķina 2990, 64EUR, starpība bruto 5289, 60EUR, starpība neto 3810, 94EUR.

Kopā par 2018.gadu atļautās darba stundas 976, nostrādātās virsstundas 392, par dienas stundām 2289, 60EUR, par nakts stundām 1717, 20EUR, par svētku stundām 518, 40EUR, par virsstundām 1058, 40EUR, kopā pirms nodokļiem (bruto) 5583, 60EUR, VSAOI 614, 19EUR, IIN 993, 88EUR, kopā pēc nodokļa aprēķina (neto) 3975, 53EUR, darba devējs pirms nodokļa aprēķina (bruto) 2154, 02EUR, darba devējs pēc nodokļa aprēķina 1682, 49EUR, starpība bruto 3429, 58EUR, starpība neto 2293, 03EUR.

[3.12.2] /pers. D/ izmaksājamo naudas summu aprēķins.

2017.gadā par dienas stundām jāmaksā 2, 40EUR, par nakts stundām 3, 60EUR, par svētku stundām 4, 80EUR, par virsstundām 2, 40EUR, Valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu likme (VSAOI) 10,5%, Iedzīvotāju ienākuma nodoklis (IIN) 23%.

Kopā par 2017.gadu atļautās darba stundas 1208, nostrādātās virsstundas 616, par dienas stundām 2803, 20EUR, par nakts stundām 2102, 40EUR, par svētku stundām 345, 60EUR, par virsstundām 1478, 40EUR, kopā pirms nodokļiem (bruto) 6729, 60EUR, VSAOI 706, 61EUR, IIN 1274, 89EUR, kopā pēc nodokļa aprēķina (neto) 4748, 10EUR, darba devējs pirms nodokļa aprēķina (bruto) 2085, 60EUR, darba devējs pēc nodokļa aprēķina 1404, 62EUR, starpība bruto 4644, 00EUR, starpība neto 3343, 48EUR.

Aprēķināts, ka 2018.gadā par dienas stundām jāmaksā 2, 70EUR, par nakts stundām 4, 05EUR, par svētku stundām 5, 40EUR, par virsstundām 2, 70EUR, Valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu likme (VSAOI) 11%, Iedzīvotāju ienākuma nodoklis (IIN) 20%.

Kopā par 2018.gadu atļautās darba stundas 1000, nostrādātās virsstundas 392, par dienas stundām 2462, 40EUR, par nakts stundām 1846, 80EUR, par svētku stundām 129, 60EUR, par virsstundām 1058, 40EUR, kopā pirms nodokļiem (bruto) 5497, 20EUR, VSAOI 604, 69EUR, IIN 987, 50EUR, kopā pēc nodokļa aprēķina (neto) 3914, 01EUR, darba devējs pirms nodokļa aprēķina (bruto) 2246, 67EUR, darba devējs pēc nodokļa aprēķina 1857, 71EUR, starpība bruto 3250, 53EUR, starpība neto 2056, 30EUR.

Tiesa atzina, ka atbildētāja nav pierādījusi, ka prasītāju veiktā darba laika uzskaite un aprēķinātā alga atbilst faktiski nostrādātajam laikam, kas ir tieši atbildētājas pienākums. No minētā secināms, ka prasītāji ir nostrādājuši pie atbildētājas daudz vairāk stundu, kā noteic Darba likuma 140.panta trešā daļa. Līdz ar to atbildētājai izmaksājama prasītājiem darba samaksa par periodu no 2017.gada 1.februāra līdz darba attiecību izbeigšanas dienai - 2018.gada 20.jūnijam /pers. C/ ir 8719,18 EUR (bruto) vai 6103,97 EUR (neto), bet par periodu no 2017.gada 1.jūnija līdz darba attiecību izbeigšanas dienai- 2018.gada 26.jūnijam /pers. D/ ir 7894,53 EUR (bruto) vai 5399,78 EUR (neto).

[3.13] Vērtējot prasītāju prasījumu piespriest viņiem kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu, tiesa norādīja šādus argumentus.

Darba likuma 128.panta pirmā daļa noteic, ka, atlaižot darbinieku no darba, visas naudas summas, kas viņam pienākas no darba devēja, izmaksājamas atlaišanas dienā. Ja darbinieks atlaišanas dienā nav veicis darbu, viņam pienākošas naudas summas izmaksā ne vēlāk, kā nākamajā dienā pēc tam, kad darbinieks pieprasījis aprēķinu. Šā panta otrā daļa noteic, ka, ja, atlaižot darbinieku no darba, radies strīds par viņam pienākošos naudas summu apmēru, darba devējam šā panta pirmajā daļā noteiktajā laikā ir pienākums izmaksāt to naudas summu, kuru puses neapstrīd.

Saskaņā ar Darba likuma 149.panta piekto daļu, ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma atlīdzināšana naudā pieļaujama tikai gadījumā, kad darba tiesiskās attiecības tiek izbeigtas un darbinieks ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu nav izmantojis.

[3.13.1] Prasītāji nav izmantojuši ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, jo par to no atbildētājas nav iesniegti pierādījumi. Līdz ar to prasītāji ir tiesīgi saņemt no atbildētājas kompensāciju naudā par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu.

[3.13.2] Lietā nav iesnigti pierādījumi par kārtējā atvaļinājuma piešķiršanu prasītājiem. Atbildētāja nav iesniegusi rīkojumus par kārtējā atvaļinājuma piešķiršanu, kuru apstiprinājuši darbinieki ar savu parakstu.

Tiesa uzskata, ka atbildētājas iesniegtie dokumenti – rīkojums par ikgadējā atvaļinājuma piešķiršanu prasītājam (lietas 1.sējums 227., 228.lapa)

neatbilst Ministru kabineta noteikumiem Nr.916 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība", kas ir izdoti saskaņā ar Dokumentu juridiskā spēka likuma 8.panta pirmo daļu, kas nosaka, ka dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtību nosaka Ministru kabinets (turpmāk - Noteikumi Nr.916).

Lietā esošais rīkojums (lietas 1.sējums 227., 228.lapa) nesatur Noteikumos Nr.96 norādītos rekvizītus.

Minētie pierādījumi liecina par atbildētājas negodprātību attiecībā uz darba algas izmaksu un atvaļinājumu piešķiršanu darbiniekiem.

[3.13] Darba likuma 73.pants noteic, ka darba devējam ir pienākums izmaksātnbsp; darbiniekam vidējo izpeļņu par laiku, kad darbinieks atrodas ikgadējā apmaksātā atvaļinājumā vai papildatvaļinājumā.

Vidējās izpeļņas aprēķināšanas kārtību reglamentē Darba likuma 75.pants.

Saskaņā ar Darba likuma 75.panta pirmo daļu, visos gadījumos, kad darbiniekam izmaksājama vidējā izpeļņa, tā aprēķināma par pēdējiem sešiem mēnešiem no darba algas, no normatīvajos aktos, darba koplīgumā vai darba līgumā noteiktajām piemaksām, kā arī no prēmijām.

Saskaņā ar Darba likuma 75.panta ceturto un piekto daļu, mēneša vidējo izpeļņu aprēķina, pēdējo sešu mēnešu darba samaksas kopsummu dalot ar seši, savukārt dienas vidējo izpeļņu aprēķina, pēdējo sešu mēnešu darba samaksas kopsummu dalot ar šajā periodā nostrādāto dienu skaitu.

Saskaņā ar Darba likuma 75.panta astoto un devīto daļu, izmaksājamās vidējās izpeļņas summu aprēķina, dienas (stundas, mēneša) vidējo izpeļņu reizinot ar to dienu (stundu, mēnešu) skaitu, par kurām darbiniekam izmaksājama vidējā izpeļņa. Par ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma laiku izmaksājamās samaksas summu aprēķina, dienas vidējo izpeļņu reizinot ar darba dienu skaitu atvaļinājuma laikā.

Tiesa atzina, ka no atbildētājas prasītāju labā ir piedzenama kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu - /pers. D/ 672,00 EUR (bruto) vai 478,46 EUR (neto), bet /pers. C/ 1026,72 EUR (bruto) vai 731,02 EUR (neto).

[4] Par minēto spriedumu atbildētāja SIA "/Nosaukums A/" iesniedza *apelācijas sūdzību,* pārsūdzot spriedumu pilnā apmērā.

Apelācijas sūdzībā norādīti šādi apsvērumi

[4.1] Pirmās instances tiesas spriedumu nevar atzīt par pareizu, likumīgu un pamatotu, jo atbildētājas ieskatā, pirmās instances tiesa, izšķirot strīdu, ir pārkāpusi vairākas būtiskas procesuālo tiesību normas, kas secīgi novedušas arī pie atbilstošo materiālo tiesību normu nepareizas piemērošanas un iztulkošanas, kā rezultātā ir taisīts absolūti nepareizs tiesas spriedums.

[4.2] Pirmās instances tiesa nepamatoti atkāpusies no sacīkstes principa piemērošanas, neievērojot Civilprocesa likuma prasības par to, ka prasītājam ir jāpierāda savu prasījumu pamatotība, tā vietā bez jebkāda pamata vadoties no tā sauktā "apgrieztās pierādīšanas principa". Tiesa nevar patvaļīgi atkāpties no kādas tieši piemērojamās procesuālo tiesību normas savu subjektīvo uzskatu dēļ, jo, spriežot tiesu, tiesnesis ir pakļauts tikai likumam. Savukārt saskaņā ar likuma "Par tiesu varu" 1.panta ceturto daļu katrai personai ir tiesības uz tiesas lietas iztiesāšanu likumā noteiktajā procesuālajā kārtībā, ko konkrētajā gadījumā pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā. Proti, Civilprocesa likuma 10.panta pirmajā daļā noteikts, ka puses realizē savas procesuālās tiesības sacīkstes formā. Sacīkstes princips nozīmē, ka tiesa izskata lietu, pamatojoties uz materiāliem, ko iesniegušas puses. Sacīkstes principa uzdevums ir nodrošināt likumības un līdztiesības ievērošanu nolēmumu pieņemšanas procesā, vienlaicīgi garantējot tiesneša neitralitāti un objektivitāti. Vienlaicīgi var atzīt, ka sacīkstes princips kā civilprocesa vadošais princips ir vērsts uz lietas dalībniekiem, kuriem procesuāli ir noteikts pierādīšanas pienākums.

Konkrētajā gadījumā pirmās instances tiesa, nenorādot atbilstošu motivāciju, savā spriedumā vienkārši atzinusi, ka ir pamats atkāpties no sacīkstes principa, kas gadījumā, ja tiesa spriestu saskaņā ar likumu, būtu absolūti nepieņemami.

[4.2.1] No pārsūdzētā sprieduma redzams, ka pirmās instances tiesa faktiski uzskatījusi, - ja prasību cēluši bijušie darbinieki, tad viņus kā "vājāko" pusi ir jāaizsargā, tāpēc ir iespējams likuma prasības par sacīksti neievērot. Šāds tiesas secinājums ir absolūti nepareizs.

Tiesa nav ņēmusi vērā, ka, lai gan prasītāji neapšaubāmi ir bijušie darbinieki un ir vispārzināma juridiskā atziņa, ka darbinieks parasti atzīstams par "vājāko" pusi, tomēr tas tā nav pilnīgi visos gadījumos. Proti, konkrētajā lietā prasītājus kā bijušos darbiniekus šajā tiesvedības procesā jau no paša sākuma pārstāvēja zvērināta advokāte, sniedzot viņiem arī juridisko palīdzību. Līdz ar to, konkrētajā gadījumā tiesai nebija nekāda pamata atkāpties no likuma prasību ievērošanas par sacīkstes principa piemērošanu tikai tāpēc, ka prasību cēluši bijušie darbinieki, jo viņiem tika nodrošināta kvalificēta juridiskā palīdzība, kas līdz ar to izslēdz iespēju uz viņiem attiecināt "vājākās" puses statusu. Šādos apstākļos abas tiesvedības puses uzskatāmas par vienlīdzīgām un tiesai nebija nekāda pamata ignorēt likuma prasības par pušu līdztiesību.

[4.2.2] Atkāpjoties no sacīkstes principa, pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītājiem nav jāpierāda savu prasījumu pamatotība, jo tieši atbildētājai kā darba devējai ir jāpierāda savu iebildumu pret prasību pamatotība, kas nozīmē, ka tiesa faktiski izmantojusi "apgrieztās pierādīšanas principu". Šis princips dažkārt tiek īstenots darba tiesiskajās attiecībās, tomēr jāņem vērā, ka tas attiecas tikai uz darbinieka norādi par nelabvēlīgu seku radīšanu viņam vai varbūtēju diskrimināciju (Darba likuma 9.panta otrā daļa, 29.panta trešā daļa), kā arī gadījumos, kad tiesā tiek apstrīdēts darba devēja darba līguma uzteikuma tiesiskums (Darba likuma 125.pants). Minēto apstiprina judikatūras atziņa, ka: "[..] darba tiesībās ir noteikts apgrieztais pierādīšanas pienākums gadījumā, ja prasītājs (darbinieks) ir norādījis uz faktiem vai apstākļiem, kas varētu liecināt par nelabvēlīgu seku radīšanu viņam vai varbūtēju diskrimināciju (Darba likuma 9.panta otrā daļa, 29.panta trešā daļa, 125.pants). Šādā situācijā darba devējam ir jāspēj pierādīt, ka pret darbinieku vērstā attieksme, uzsakot darba līgumu, uzliekot disciplinārsodu, izsakot mutiskus aizrādījumus, nav saistīta ar darba devēja nepamatotu, tendenciozu, diskriminējošu attieksmi pret konkrēto darbinieku."

Tādējādi ir absolūti nepareizs pirmās instances tiesas secinājums: "Atbildētāja nav pierādījusi, ka prasītāju veiktā darba laika uzskaite un aprēķinātā alga atbilst faktiski nostrādātajam laikam, kas ir tieši atbildētājas pienākums. No minētā secināms, ka prasītāji ir nostrādājuši pie atbildētājas daudz vairāk stundu, kā noteic Darba likuma 140.panta trešā daļa."

Prasītājus šajā lietā nebija pamata atbrīvot no Civilprocesa likumā noteiktā pienākuma pierādīt sava prasījuma pamatotību, ko konkrētajā gadījumā tiesa, patvaļīgi tulkojot un selektīvi piemērojot civilprocesuālās tiesību normas, ir ignorējusi, tādējādi faktiski spriežot tiesu tikai prasītāju labā, kas neliecina par tiesas objektivitāti un neitralitāti.

[4.3] Prasītāji nav izpildījuši Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas otrā teikuma prasību - pierādīt savu prasījumu pamatotību, jo tikai izpildot prasītājam likumā noteikto pierādīšanas pienākumu uz atbildētāju gulstas Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas trešajā teikumā ietvertais pienākums - pierādīt savu iebildumu pamatotību.

Līdz ar to tiesai nebija nekāda pamata uzlikt pierādīšanas pienākumu par prasītājiem izmaksātās algas atbilstību faktiski nostrādātajam laikam vispirms uz darba devēju, jo to neparedz neviena tiesību norma. Tieši pretēji, tiesai bija pienākums ievērot Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas otrā teikuma prasību, ka prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība, ko ignorējot, tiesa lietu izspriedusi nepareizi.

Atsaucoties uz Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2014.gada 4.marta spriedumu lietā Nr.SKC-1106/2014, apelācijas sūdzībā norādīts, ka prasītājam ir jāpierāda viņa tiesības saņemt darba algu.

[4.4] Tiesa bez pamata ir vērtējusi prasītāju iesniegto darba laika uzskaites kalendāru-tabulu, atzīstot, ka prasītājiem ir tiesības saņemt darba samaksu par visu nostrādāto darba laiku, ņemot vērā gan virsstundas, gan nakts darbu, gan darbu svētku dienās.

Atbildētāja uzskata, ka minētais "pierādījums", kuru savu prasījumu pamatotības pierādīšanai iesniedza prasītāji, t.i., kalendārs-tabula ar prasītāju pašrocīgi atzīmētiem datumiem, kad viņi ir it kā strādājuši papildus tam, kas atzīmēts darba devējas darba laika uzskaites tabelēs, nav atzīstams par pierādījumu Civilprocesa likuma izpratnē.

Attiecībā par pierādījumu attiecināmību un pieļaujamību tiesa nevar lemt patvaļīgi, bet gan tā, kā to paredz likums. Konkrētajā gadījumā, lai prasītāju iesniegto kalendāru varētu atzīt par rakstveida pierādījumu Civilprocesa likuma izpratnē, tam būtu jāatbilst arī dokumenta prasībām, kas acīmredzami tā nav. Kalendārs, kurā kāda fiziskā persona ir veikusi pašrocīgus pierakstus, nekļūst par dokumentu, turklāt tam nav juridiskā spēka. Tādējādi tas nav izmantojams prasītāju tiesību īstenošanai vai likumisko interešu aizstāvībai, kā arī tas nav un nevar būt saistošs citām personām, t.sk., tiesai un atbildētājai. Līdz ar to šis kalendārs nav izmantojams kā prasītāju apgalvojumu apliecinājuma pierādījums Civilprocesa likuma izpratnē, jo tas nesatur ziņas, ko kā pierādījuma obligātu sastāvdaļu noteic Civilprocesa likuma 92.pants.

Pirmās instance tiesa arī nepareizi piemērojusi judikatūru, atsaucoties uz Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 31.maija spriedumu lietā Nr. SKC-1563/2013, kur norādīts: "[..] ja prasītājs apstrīdējis darba devējas veikto darbinieku nostrādātā laika uzskaiti un tai atbilstošu algas aprēķinu, kā arī iesniedzis pierādījumus, kuri dod pamatu apšaubīt darba devējas veiktās uzskaites pamatotību, tad atbildētājam, ievērojot Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, Darba likuma 62.panta pirmās un otrās daļas noteikumus, ir pienākums pierādīt, ka darbinieka nostrādātā laika uzskaite un aprēķinātā darba alga atbilst faktiski nostrādātajam darba laikam."

Minētā atziņa attiecas tikai uz tādiem gadījumiem, kad prasītājs (darbinieks) ir "iesniedzis pierādījumus, kuri dod pamatu apšaubīt darba devējas veiktās uzskaites pamatotību" - konkrētajā gadījumā, kā jau iepriekš norādīts, nekādi pierādījumi savu apgalvojumu patiesumam prasībai nav pievienoti, jo norādīto kalendāru nav pamata vērtēt kā pierādījumu. Līdz ar to nav konstatējami tādi apstākļi, kad atbildētājai būtu vēl kā īpaši jāpierāda savu iebildumu par prasītāju apgalvojumiem patiesums, ko jau apliecina atbildētājas iesniegtie rakstveida pierādījumi - darba laika uzskaites tabeles un atbilstoši tām veiktā darba samaksa par nostrādāto laiku.

[4.5] Attiecībā par atbildētājas iesniegtajām darba laika uzskaites tabelēm pirmās instances tiesa atzina, ka atbildētāja lietā nav iesniegusi darba laika uzskaites dokumentus, darba grafikus, ka atbildētāja iesniegtās darba laika tabeles nevar tikt vērtētas, kā pierādījums darba laika uzskaitei, jo nesatur nevienu norādi, ka prasītāji būtu mēnesi iepriekš iepazīstināti ar darba grafiku un plānotais atbilst padarītajam un tas ir iesniegts grāmatvedībai kā darba laika tabele. Minētais apliecina to, ka atbildētājas darba laika uzskaites tabeles tiesa vispār nav vērtējusi kā pierādījumu. Tiesa nepareizi izslēgusi atbildētājas iesniegtās darba laika uzskaites tabeles no pierādījumu klāsta, kā arī vispār nav vadījusies no Civilprocesa likuma 96.panta piektās daļas noteikumiem, saskaņā ar kuriem pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse, jo prasītāji neapstrīd tabelēs nostrādāto laiku, par ko viņiem ir izmaksāta alga, bet gan uzskata, ka strādāja arī vēl papildus dienas, kas tabelēs nav iekļautas.

Norādot uz to, ka darba laika uzskaites tabeles nav darbinieka paraksta, tiesa vadījusies pēc Darba likuma 140.panta pirmās daļas, saskaņā ar kuru, ja darbiniekam ir noteikts summētais darba laiks, darba devējam ir pienākums par to rakstveidā informēt darbinieku, norādot pārskata perioda ilgumu, kā arī laikus iepazīstināt darbinieku ar darba grafiku. Taču būtiski, ka likums nenosaka veidu, kādā darba devējam darbinieks ir jāiepazīstina ar darba grafiku. To, ka ir nepieciešams darbinieka paraksts tieši uz darba grafika, secinājusi pirmās instances tiesa, bet tas neizriet no Darba likuma normām. Tiesa ir veikusi nepareizu Darba likuma 140.panta pirmās daļas nosacījumu interpretāciju, ignorējot konkrētās lietas faktiskos apstākļus, kuri apliecina, ka prasītāji telefoniski tika informēti par to, kad katram ir jāstrādā.

Arī tiesību doktrīnā norādīts, ka "Darba likums nenosaka veidu, kādā darba devējam darbinieks ir jāiepazīstina ar maiņu grafiku. To var izvēlēties pats darba devējs, taču ievērojot to, ka darbinieka darba laika neievērošanas gadījumā viņa atbildība iestāsies tad, ja varēs pierādīt, ka darbinieks zināja, cikos jābūt darbā. [..] Summētā darba laika uzskaite paredz darba grafikus tieši tāpat kā maiņu darba laika uzskaite. Līdz ar to pirms darba grafika spēkā stāšanās ar to ir jāiepazīstina darbinieki. Taču atšķirībā no maiņu darba likums darba devējam nenosaka laiku, kad iepazīstināšana ir jāveic." (*sk.V.Slaidiņa, I.Skultāne. Darba tiesības. Mācību grāmata. Rīga: Apgāds Zvaigzne ABC, 2011, 200.lpp.)*

Līdz ar to fakts, ka šajās tabelēs nav darbinieku parakstu, nenozīmē to, ka ar darba grafiku darbinieki nebija iepazīstināti, jo tas neatbilst arī loģikas likumiem. Šādā gadījumā darbinieki vispār nevarētu veikt darbu, ja nezinātu, kurā dienā katram jādodas uz darbu summētā darba laika apstākļos. Neviens no prasītājiem nav apgalvojis, ka nebija informēts par to, kad jāstrādā un cik ilgi. Tieši pretēji, arī liecinieks /pers. L/ liecināja par to, ka notika telefoniska saziņa ar darba devēju par darba grafiku. Minētais nav pretrunā ar Darba likuma 140.panta pirmo daļu, jo būtiskākais, ka ir sasniegts likuma mērķis - darbinieki zināja, kad katram ir jāstrādā. Tiesa nav noteikusi to, kas ir būtisks darba tiesību elements attiecībā par darba grafikiem, t.i., nevis formāls darbinieka paraksts, bet informēšanas par darba grafiku fakts, kas var būt arī mutvārdu.

[4.6] Tiesas uzdevums ir noskaidrot juridiskos faktus, vai prasītāji - /pers. C/ un /pers. D/ - veica darbu prasības pieteikumā norādītajās dienās un norādīto stundu apmērā. Šos faktus tiesa nav noskaidrojusi. Savukārt tas, ka prasītāji veica darbu, kad tas norādīts atbildētājas darba laika uzskaites tabelēs, netiek apstrīdēts, jo par to prasītāji ir saņēmuši darba samaksu, ko paši atzīst.

[4.7] Attiecībā par tiesas secinājumiem daļā par atvaļinājuma naudas kompensāciju atbildētāja norāda, ka šajā daļā tiesa ignorējusi Civilprocesa likuma 96.panta piektās daļas noteikumus, ka nav jāpierāda fakti, kurus nav apstrīdējusi otra puse.

Atbildētājas rīkojumu par atvaļinājuma piešķiršanu prasītājs /pers. C/ nav apstrīdējis, bet gan tikai uzskata, ka viņam pienākas papildus atvaļinājuma naudas kompensācija, kas izriet no apgalvojuma par lielāku nostrādāto stundu skaitu un līdz ar to lielāku darba samaksu, kura tādējādi palielinātu arī izmaksājamo atvaļinājuma naudu. Savukārt prasītājs /pers. D/ darba tiesisko attiecību laikā atvaļinājumu izmantot nevēlējās. Atbildētājas argumentus un iesniegtos rakstveida pierādījumus par atvaļinājuma piešķiršanu un kompensācijas izmaksu tiesa vispār atstājusi bez ievērības.

[4.7.1] Lietā ir iesniegti pierādījumi, ka ikgadējais apmaksātais atvaļinājums prasītājam /pers. C/, pamatojoties uz viņa iesniegumu, tika piešķirts no 2018.gada 15.februāra līdz 2018.gada 14.martam (ieskaitot) un vēl viena diena 2018.gada 15.martā, ko apliecina darba devējas 2018.gada 6.februāra rīkojums Nr.PR-ATV/18-01. Šis atvaļinājums darbiniekam piešķirts par nostrādāto laika periodu no 2017.gada 6.janvāra līdz 2018.gada 5.janvārim - 20 darba dienas jeb četras kalendārās nedēļas, un par periodu no 2018.gada 5.janvāra līdz 2018.gada 6.janvārim - 1 darba diena.

[4.7.2] Savukārt prasītājs /pers. D/ darba tiesisko attiecību laikā atvaļinājumu izmantot nevēlējās, līdz ar to, izbeidzot darba tiesiskās attiecības, viņam tika izmaksāta lielāka neizmantotā atvaļinājuma kompensācija, kas netiek apstrīdēts prasības pieteikumā.

Atbildētāja ir veikusi neizmantotā atvaļinājuma atlīdzības izmaksu prasītājiem atbilstoši Darba likuma 149.panta piektajai daļai par periodu, par kuru darbinieks nav izmantojis ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, ko apliecina lietā iesniegtie pierādījumi.

[4.7.3] Kā redzams no prasības pieteikumam pievienotajiem prasītāju pašrocīgi sagatavotajiem aprēķiniem, tad tajos atvaļinājuma kompensācija aprēķināta nevis par uz darba tiesisko attiecību izbeigšanas brīdi neizmantoto atvaļinājumu, bet gan par jau izmantoto atvaļinājumu, vadoties no prasītāju uzskata par vairāk nostrādātajām stundām, kas attiecīgi palielinātu arī darba samaksu un līdz ar to arī atvaļinājuma kompensāciju. Šādos apstākļos tiesai nebijanbsp; nekāda pamata nonākt pie secinājuma, ka "lietā nav iegūti pierādījumi, ka prasītāji darba tiesisko attiecību pastāvēšanas laikā būtu izmantojuši ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, ko paredz Darba likuma 149.panta noteikumi.

Tiesa nepareizi piemērojusi Darba likuma 150.pantu, saskaņā ar kura pirmo daļu ikgadējais apmaksātais atvaļinājums tiek piešķirts katru gadu noteiktā laikā saskaņā ar darbinieka un darba devēja vienošanos. Tātad minētās tiesību normas kontekstā būtiskais ir darba devēja un darbinieka vienošanās par atvaļinājuma izmantošanas laiku. Izskatāmajā lietā nav strīda, ka prasītājs /pers. C/ reāli izmantoja ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, par

ko pats bija iesniedzis iesniegumu darba devējai, pēc kā tā izdeva attiecīgu rīkojumu par atvaļinājuma piešķiršanu, bet prasītājs /pers. D/ atvaļinājumu izmantot nevēlējās.

Šie apstākļi ir atzīstami par juridiskiem faktiem izskatāmajā lietā attiecībā par ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, kas tiesai bija jāņem vērā, nevis jāanalizē darba devējas rīkojuma par atvaļinājuma piešķiršanu rekvizīti, jo fakts par atvaļinājuma izmantošanu no /pers. C/ puses netiek apstrīdēts, tāpat kā /pers. D/ nav norādījis, ka viņam tika liegta iespēja doties ikgadējā atvaļinājumā.

[4.8] Izskatāmajā lietā prasītāju pusē tika nopratināti divi liecinieki. Abi liecinieki liecināja par saviem darba apstākļiem un viņu liecībās vienīgais aspekts, kas varētu attiekties uz prasītājiem ir tas, ka liecinieki apliecināja, ka objektā strādāja trīs apsargi un, ka objekts tika apsargāts nepārtraukti. Līdz ar to tiesa atzina, ka ar liecinieku liecībām pierādīts, ka apsargi objektā bija katru dienu visu diennakti. Tomēr šāda atziņa nav pietiekama, lai par labu prasītājiem piedzītu darba samaksu par konkrēti nostrādātām virsstundām, nakts stundām un svētku dienām.

Neviens liecinieks neliecināja par to, kad tieši un kurās dienās, un cik ilgi strādāja katrs no prasītājiem. Neskatoties uz minēto, pirmās instances tiesa nonāca pie atziņas, ka no prasītāju paskaidrojumiem un liecinieka /pers. L/ liecībām tiesa konstatē konkrētus datumus, darba stundas, izpildītus konkrētus darba pienākumus, no kā var secināt par prasītāju reāli nostrādātām darba stundām katru mēnesi katra prasītāja strīdus periodā no 2017.gada l. februāra līdz 2018.gada 26.jūnijam, ko darba laika uzskaites tabulās nav uzskaitījusi atbildētāja.

Šāda tiesas atziņa ir pārsteidzoša, jo, kā jau iepriekš minēts, neviens liecinieks nevarēja nosaukt nevienu konkrētu datumu un laiku, kuru bez tā, kas norādīts atbildētājas darba laika uzskaites tabelēs, katrs no prasītājiem būtu pavadījis darbā strādājot. Neatbilst patiesībai tiesas atziņa, ka liecinieku liecības apstiprinās ar pārējiem lietas materiāliem. Konkrētajā gadījumā nav neviena tāda lietas materiāla, kas apstiprinātu prasības pieteikumā norādītos faktus par konkrētām dienām un stundām, kad prasītāji ir veikuši darbu papildus tam, par ko viņiem jau ir izmaksāta darba samaksa, un par šādiem apstākļiem neliecināja arī neviens no lieciniekiem.

[4.9] Turklāt tiesa pārsniegusi prasījuma robežas, neievērojot Civilprocesa likuma 192.panta prasības.

Katrs prasītājs norādījis konkrētu aprēķinu, lūdzot tiesu piedzīt konkrētās summas, un proti, /pers. C/ lūdz piedzīt neizmaksāto darba algu par laiku no 2017.gada l. februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam 5304,04 EUR (bruto) jeb 3966,67 EUR (neto) un atvaļinājuma kompensāciju 983,33 EUR (bruto) jeb 704,40 EUR (neto), pavisam kopā 6293,37 EUR (bruto) jeb 4671,07 EUR (neto); bet /pers. D/ lūdz piedzīt neizmaksāto darba algu par laiku no 2017.gada l. jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam 5142,93 EUR (bruto) jeb 3727,13 EUR (neto) un atvaļinājuma kompensāciju 742 EUR (bruto) jeb 528,30 EUR (neto), pavisam kopā 5884,93 EUR (bruto) jeb 4255,43 EUR (neto).

Neskatoties uz minēto, pirmās instances tiesa spriedumā nav vadījusies pēc prasītāju aprēķina, bet gan izmantojusi Valsts ieņēmumu dienesta mājas lapā www.vid.lv/kalendars.html pieejamos grāmatveža kalendārus par 2017. un 2018.gadu. Pirmās instances tiesa gan pati ievākusi pierādījumus, izmantojot Valsts ieņēmumu dienesta mājas lapā pieejamos grāmatveža kalendārus, gan veikusi pati savus aprēķinus, kā rezultātā prasītāja /pers. C/ labā ir piedzinusi lielāku samaksu par it kā nostrādātām virsstundām un lielāku atvaļinājuma kompensāciju, nekā to viņš lūdzis prasības pieteikumā. Arī prasītāja /pers. D/ labā tiesa piedzinusi lielāku samaksu par it kā nostrādātām virsstundām, nekā prasītājs to lūdzis prasības pieteikumā.

Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā nav motivējusi, kāpēc neizmanto prasītāju aprēķinus par viņiem pienākošos darba samaksu, nav arī norādījusi, kas attaisno tiesas rīcību pašai ievākt pierādījumus prasītāju labā, kas liecina par pretimnākšanas izrādīšanu prasītājiem, pārkāpjot atbildētājas tiesības uz taisnīgu, objektīvu un neitrālu tiesu.

Minētā pirmās instances tiesas rīcība liecina par Civilprocesa likuma 192.panta pārkāpumu, jo tiesa ir pārsniegusi prasījuma robežas, piedzenot prasītāju labā lielākas summas, nekā viņi paši to lūguši prasības pieteikumā.

[4.10] Pirmās instances tiesa atstājusi bez novērtējuma būtiskus lietā iesniegtus rakstveida pierādījumus.

Tiesa ignorējusi Valsts darba inspekcijas inspektores atbildi uz prasītāju sūdzību, kurā atzīts, ka jautājums par darba organizāciju un darbinieku skaitu uzņēmumā ir darba devēju kompetence. Minētā ir būtiska atziņa, ko ignorējusi pirmās instances tiesa, un līdz ar to nepamatoti nonākusi pienbsp; atziņas, ka it kā nevarēja objektā strādāt tikai trīs apsargi ar atbildētājas norādīto stundu grafiku, lai gan tas kā atbildētāja organizē objekta apsardzi ir tikai paša uzņēmuma ziņā.

Neviens normatīvais akts vai kāda atbildētājai nezināma prakse apsardzes jomā nenoteic, kā jāveic būvniecības objektu apsardze, tāpēc tiesai nebija nekāda pamata izdarīt secinājumu, ka objekta apsardze notika katru dienu 24 h nepārtraukti, jo to neapstiprināja neviens rakstveida pierādījums. Atbildētājas paskaidrojumus, ka objektu nebija nepieciešams apsargāt katru dienu nepārtraukti, tiesa noraidījusi kā nepamatotus, vadoties tikai no prasītāju mutvārdu apgalvojumiem.

Būtiski, ka iepriekš minēto Valsts darba inspekcijas atbildi prasītāji pārsūdzēja iestādes direktoram, kurš 2018.gada 5.maija lēmumā atzina, ka veicama papildus apstākļu noskaidrošana par darba laika organizāciju maiņās strādājošajām personām Iesniedzēja apsargājamajā objektā par 2017.gadu un 2018.gada janvāri, februāri, martu un aprīli (pieprasot visu darbinieku maiņu grafikus un darba laika uzskaites tabeles par 2017.gadu un 2018.gada janvāri, februāri, martu un aprīli). Savukārt pēc papildus apstākļu noskaidrošanas Valsts darba inspekcijas inspektore nekonstatēja nekādus pārkāpumus, un 2018.gada 8.jūnija atbildē prasītājiem norādīja, ka RRVOI amatpersona veica pārbaudi papildus apstākļu noskaidrošanai par darba laika organizāciju maiņās strādājošajām personām Iesniedzēja apsargājamajā objektā par 2017.gadu un 2018.gada janvāri, februāri, martu un aprīli. Atbilstoši iesniegtajiem dokumentiem tika konstatēts, ka visas darba laika uzskaites tabelēs norādītās nostrādātās nakts stundas, darba stundas svētku dienās tika uzskaitītas un apmaksātas.

Attiecīgās nozares darba tiesību speciālista, par kādu var uzskatīt Valsts darba inspekcijas inspektoru, apsvērumiem ir prejudiciāla nozīme attiecībā par to, ka SIA "/Nosaukums A/" visas darba laika uzskaites tabeles norādītās nostrādātās nakts stundas, darba stundas svētku dienās tika uzskaitītas un apmaksātas.

[4.11] No Darba likuma 59.panta izriet, ka samaksas par darbu priekšnoteikums jebkurā gadījumā ir pierādījumi par izpildītu darbu. Tādējādi darba devējai nav jāveic samaksa par darbu, kura izpilde nav pierādīta un patiesībā nav arī reāli veikta. Savukārt samaksu par reāli izpildīto prasītāju darbu, kas uzskaitīts darba laika uzskaites tabelēs, atbildētāja ir veikusi, ko apliecina lietā iesniegtie pierādījumi un, kas netiek apstrīdēts arī no prasītāju puses.

Atbildētāja lūdz apelācijas instances tiesunbsp; prasību noraidīt, piedzīt solidāri no /pers. C/ un /pers. D/ par labu SIA "/Nosaukums A/", vienotais reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, visus tiesāšanās izdevumus, tajā skaitā, izdevumus par advokāta palīdzību to faktiskajā apmērā.

[5] Apelācijas instances *tiesas sēdē* atbildētājas SIA "/Nosaukums A/" pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Andris Mucenieks (uz pilnvaras un ordera pamata) uzturēja apelācijas sūdzību, prasību neatzina par pamatotu. Paskaidrojumos atbildētājasnbsp; pārstāvis apstiprināja apelācijas sūdzībā norādīto.

Prasītāju/pers. C/ un /pers. D/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Ilze Skaistkalne prasību uzturēja, apelācijas sūdzību neatzina par pamatotu. Paskaidrojumos apstiprināja prasības pieteikumā norādīto. Sniedzot atbildes uz tiesas jautājumiem, pārstāve precizēja, ka nav strīda, ka strādājot SIA "/Nosaukums A/", /pers. C/ izmantoja ikgadējo atvaļinājumu.

Motīvu daļa

[6] Noklausījusies tiesas sēdē atbildētājas SIA "/Nosaukums A/" pilnvarotā pārstāvja zvērināta advokāta Andra Mucenieka, prasītāju /pers. C/ un /pers. D/ pilnvarotās pārstāves zvērinātas advokātes Ilzes Skaistkalnes paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, novērtējusi apelācijas sūdzības argumentus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasītāju /pers. C/ un /pers. D/ *prasība* pret SIA "/Nosaukums A/" par darba samaksas un atvaļinājuma kompensācijas piedziņu *ir apmierināma daļēji,* un proti, prasītāju prasījumi par darba samaksas piedziņu ir apmierināmi pilnībā, prasītāju prasījumi par atvaļinājuma kompensācijas piedziņu ir apmierināmi daļēji.

Civillietu tiesas kolēģijas apsvērumi ir šādi.

[6.1] Konstatēts, ka pušu starpā nav strīda par apstākļiem, kas nodibināti Zemgales rajona tiesas spriedumā un ir norādīti šā sprieduma aprakstošajā daļā attiecībā par pušu darba tiesisko attiecību pastāvēšanu, tās ilgumu un darba līguma nosacījumiem *(sk. šā sprieduma 3.2 punktu*).

Strīds ir par abu prasītāju faktiski nostrādātā laika uzskaites pareizību unnbsp; līdz ar to arī par darba samaksas apmēru, kas pienākas par faktiski nostrādāto laiku, kā arī par nesaņemtās atvaļinājuma kompensācijas apmēru.

[6.2] Konstatēts, ka pirmās instances tiesa nav precīzi identificējusi visus apstākļus, par kuriem pastāv strīds, un proti, prasītājs /pers. C/nbsp; nav apstrīdējis faktu, ka viņam, strādājot SIA "/Nosaukums A/", bija piešķirts ikgadējs atvaļinājums. Apelācijas instances tiesas sēdē prasītāju pārstāve apstiprināja, ka par šo faktu strīda nav un nebija, un runa ir tikai par aprēķinātās kompensācijas apmēru. Līdz ar to secināms, ka pirmās instances tiesa nepamatoti paplašināja apstākļu loku, kas būtu pierādami atbilstoši Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas prasībām, uz ko pamatoti norādīts apelācijas sūdzībā.

Savukārt citi būtiski apstākļi, par kuriem pastāv strīds, pārsūdzētajā spriedumā ir identificēti pareizi.

[6.3] Vērtējot apelācijas sūdzībā norādīto apgalvojumu, ka pirmās instances tiesa nepamatoti atkāpusies no Civilprocesa likuma 10.pantā nostiprinātā sacīkstes principa piemērošanas, bez jebkāda pamata vadoties no apgrieztās pierādīšanas principa, Civillietu tiesas kolēģijas nevar piekrist šādam apgalvojumam.

Apelācijas sūdzībā pareizi norādīts, ka strīdos, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām apgrieztās pierādīšanas pienākums piemērojams tad, kad atkāpšanās no sacīkstes principa paredzēta Darba likumā, un proti, kad runa ir par nelabvēlīgu seku radīšanu darbiniekam un diskriminācijunbsp; (Darba likuma 9.panta otrā daļa, 29.panta trešā daļa), un kad tiek apstrīdēts darba dēvējuma uzteikums (Darba likuma 125.pants).

Konstatēts, ka konkrētajā strīdā pirmās instances tiesa uzsvēra, ka darbinieks darba tiesiskajās attiecībās ir vājāka puse, kas ņemts vērā, novērtējot pierādījumus, bet apgrieztās pierādīšanas pienākums nav piemērots. Prasītāji/pers. C/ un /pers. D/ gan norādījuši uz apstākļiem, ar kuriem pamato savus prasījumus, gan iesnieguši tiesa pierādījumus par šiem apstākļiem, kā to nosaka Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa, un proti, ir pieteikti un nopratināti liecinieki /pers. L/ un /pers. M/, kā arī iesniegts 2017.gada kalendārs, kurā prasītāji ir izdarījuši atzīmes par savām maiņām.

Ņemot vērā judikatūras atziņas, apstākļos, kad prasītājs apstrīdējis darba devēja veikto darbinieku nostrādātā laika uzskaiti un tai atbilstošu algas aprēķinu, kā arī iesniedzis pierādījumus, kuri dod pamatu apšaubīt darba devēja veiktās uzskaites pamatotību, atbildētājai, ievērojot Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, Darba likuma 62.panta pirmās daļas un otrās daļas noteikumus, ir pienākums pierādīt, ka darbinieka nostrādātā laika uzskaite un aprēķināta darba alga atbilst faktiski nostrādātajam darba laikam (*sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2013.gada 31.maija spriedumu lietā Nr.SKC-1563/2013, C38022412*).

[6.4] Attiecībā par apelācijas sūdzībā ietvertajiem iebildumiem par pušu iesniegto pierādījumu novērtēšanu, kolēģija atzīst, ka irnbsp; pamats pievienoties pirmās instances tiesas sprieduma argumentiem daļā par prasītāju iesniegto pierādījumu novērtēšanu, atzīstot, ka šie pierādījumi ir viens otru papildinoši un ticami, kā arī pievienoties pirmās instances tiesas sprieduma argumentiem daļā par atbildētājas iesniegto darba laika tabeļu novērtēšanu, nepiešķirot tām ticamību.

[6.4.1] Kolēģija uzskata par nepieciešamu uzsvērt, ka kļūdainais ir atbildētājas apelācijas sūdzībā paustais viedoklis, ka prasītāju iesniegtā kalendāra kopija nav uzskatāma par rakstveida pierādījumu Civilprocesa likuma izpratnē. Bez šaubām kalendārs nav dokuments, kā tas pareizi norādīts apelācijas sūdzībā, bet saskaņā ar Civilprocesa likuma 110.panta nosacījumiem par rakstveida pierādījumu var kalpot ne tikai dokuments, bet arīnbsp; cits raksts (ierakstu sistēmā), kurā ar burtiem, cipariem unnbsp; citām rakstiskam zīmēm ir fiksētas ziņas par faktiem, kuriem ir nozīme lietā.

Apelācijas instances tiesai, tāpat kā pirmās instances tiesai, nav šaubu, ka prasītāju iesniegtā 2017.gada kalendāra kopija (1.sējums, lietas 32.-40.lapa), kuru pirmās instances tiesa atbilstoši Civilprocesa likuma 111.panta ceturtās daļas nosacījumiem salīdzināja ar oriģinālu, var kalpot par rakstveida pierādījumu lietā.

Faktu, ka prasītāji savas darba maiņas atzīmēja tieši šajā kalendārā, apstiprinājanbsp; pirmās instances tiesas sēdē liecinieks /pers. L/, kurš, tāpat kā prasītāji, strādāja SIA "/Nosaukums A/" par ēkas un teritorijas uzraugu objektā.

[6.4.2] Konstatēts, ka apelācijas sūdzībā nav izteikti nekādinbsp; konkrēti iebildumi pret lieciniekunbsp; /pers. L/ un /pers. M/ sniegtajām liecībām (*sk. šā sprieduma 3.6.2.punktu*). Liecinieku liecību ticamību atbildētāja nav apšaubījusi.

[6.5] Vērtējot atbildētājas viedokli, ka tiesa nepareizi novērtēja darba devēja noformētās darba laika uzskaites tabeles, nepiešķirot tām ticamību, Civillietu tiesu kolēģija vēlas uzsvērt, ka darba laika uzskaites tabele kā pierādījums viennozīmīgi nevar aizvietot darba grafiku, kuru darba devējam ir pienākums noformēt darba organizācijas vajadzībām summētā darba laika ietvaros.

Turklāt prasības pieteikumā prasītāji ir pauduši uzskatu, ka darba devējs, veicot darba laika uzskaiti un noformējot darba uzskaites tabeles, ir uzskaitījis mazāk stundas nekā ir faktiski nostrādāts un līdz ar to nav izmaksājis darba samaksu pilnā apjomā.

Kolēģijas ieskatā darba devēja iesniegtās darba laika uzskaites tabelesnbsp; pierāda tikai un vienīgi to darba laiku, ko darba devējs ir uzskaitījis, izmaksājot prasītājiemnbsp; darba samaksu, kuras apmēru prasītāji uzskata par neatbilstošu.

Darba likuma 140.panta pirmā daļa paredz, ja darbiniekam ir noteikts summētais darba laiks, darba devējam ir pienākums par to rakstveidā informēt darbinieku, norādot pārskata perioda ilgumus, kā arī laikus iepazīstināt darbinieku ar darba grafiku.

Salīdzinotnbsp; darba grafikus ar darba laika uzskaites tabelēm, būtu iespējams sniegt atbildi uz jautājumu, vai darba laiks, par kuru darba devējs informēja darbiniekus pirms darba veikšanas sakrīt ar darba laiku, kuru darba devējs uzskaitīja darba laika uzskaites tabelēs.

Pirmās instances tiesa pamatoti konstatēja šādu darba grafiku neesību, par ko liecināja arī liecinieks /pers. L/ un ko nenoliedz arī atbildētāja, paskaidrojot, ka par maiņām uzraugus informēja pa telefonu.

[6.5.1] Tātad tiesas rīcībā nav neviena rakstveida pierādījuma, ar kuru būtu pierādīts, kādā veidā prasītāji bija informēti par maiņām, kad viņiem ir jāstrādā, kā arī par stundām, cik ilgi jāstrādā konkrētajā maiņā.

[6.5.2] Ņemot vērā iepriekš minēto judikatūras atziņu, pierādīšanas nasta par prasītāju iesniegto pierādījumu atspēkošanu (liecinieku liecības, kalendārs ar atzīmēm) uzliekama darba devējam, kurš ir izvēlējies aprobežoties ar paskaidrojumiem, ka objekta nepārtraukta uzraudzībanbsp; nebija nepieciešama, jo objektā, piemēram, atradās arī strādnieki.

Kolēģijas ieskatā atbildētājas paskaidrojumi neieveš skaidrību prasītāju darba organizācijas jautājumos.

No darba laika uzskaites tabelēm (2.sējums, lietas 51.-71.lapa) izriet, ka prasītāji veica darba pienākumus gan darbdienās, gan brīvdienās, turklāt tabelēs norādītais vienas maiņas ilgums mēdz būt gan 24 stundas (16 stundas dienā + 8 stundas naktī), gan 23 stundas (16.stundas dienā + 7 stundas

naktī), gan 22 stundas (16 stundas dienā+6 stundas naktī), gan 20 stundas (16 stundas dienā + 4 stundas naktī), gan 19 stundas (16 stundas dienā + 3 stundas naktī), gan 18 stundas (16 stundas dienā + 2 stundas naktī vai 15 stundas dienā + 3 stundas naktī), kas, piemēram, atspoguļots /pers. D/ darbanbsp; laika uzskaitē 2018.gada februārī, martā, aprīlī, /pers. C/ darba laika uzskatē 2018.gada februāra, martā, aprīlī, kā arī tabelēs par citiem mēnešiem. Turklāt šāds atšķirīgs stundu skaits vienā maiņā ir konstatējams gan darbdienās, gan brīvdienās bez jebkādas sistēmas.

Atbildētājas sniegtie paskaidrojumi nekādā veidā neizskaidro uzraugu darba stundu samazināšanu nakts laikā. Tie varētu zināmā mērā izskaidrot darba laika samazināšanu darbdienās dienas laikā, jo tiešām tad celtniecības laukumā parasti atrodas strādnieki, un celtniecības laukums ir strādnieku redzes lokā, bet nekāds loģisks izskaidrojums darba laika samazināšanai nakts laikā nav sniegts. Ņemot vērā dzīvē gūtos novērojumus, tiesanbsp; nevar rast nekādu loģisku izskaidrojumu tam, kāpēc celtniecības laukumu vienu nakti ir nepieciešams uzraudzītnbsp; līdz plkst.2.00, citu nakti līdz plkst.3.00 utt.

Turklāt no tabelēm izriet, ka objekts nebija uzraudzīts visu laiku nepārtraukti, bet tikai četras - piecas dienas nedēļā, tajā skaitā darbdienās unnbsp; brīvdienās bez jebkādas sistēmas, kas neatbilst ne liecinieku liecībām par ēkas un teritorijas uzraugu darba organizāciju konkrētajā celtniecības laukumā (strādāja nepārtraukti, visās nedēļas dienās, 24 stundas diennaktī), ne tiesas dzīvē gūtajiem novērojumiem par ēkas un teritorijas uzraugu darba organizāciju.

Kolēģijas ieskatā tabelēs iekļautā informācija ne tikai neatspēko prasītāju iesniegtos pierādījumus, bet tieši pretēji – rada pārliecību, ka šāda darba laika uzskaite ir veikta ar mērķi samazināt prasītājiem pienākošos darba samaksu.

Līdz ar to var piekrist pirmās instances tiesas secinājumiem, kas izdarīti, novērtējot minētās tabeles kopsakarā ar prasītāju iesniegtajiem pierādījumiem, ka tabelēs atspoguļotā informācija nav patiesa.

[6.5.3] Kolēģijas secinājumus nevar ietekmēt apelācijas sūdzībā uzsvērtais apstāklis, ka Valsts darba inspekcijas amatpersonas, veicot pārbaudi, nav konstatējušas pārkāpumus atbildētājas darba laika uzskaitē. Tiesas kompetence ir atšķirīga no Valsts darba inspekcijas kompetences, un strīda gadījumā par aprēķinātās darba samaksas atbilstību faktiski nostrādātajam laikam šādu strīdu izšķir tiesā. Turklāt no Valsts darba inspekcijas direktora 2018.gada 3.maija lēmuma Nr.2018-05-05/ 166 izriet, ka inspekcijas amatpersonām uz lēmuma pieņemšanas brīdi nav izdevies noskaidrot visus apstākļus par darba laika organizāciju maiņās strādājošajām personām (1.sējums, lietas 27.-28.lapa). Respektīvi, Valsts darba inspekcijai nebija iespējams salīdzināt un izvērtēt datus par SIA "/Nosaukums A/" ēkas un teritorijas uzraugu darba laika organizāciju ar darba laika uzskaites datiem.

[6.6] Kolēģija atzīst, ka šajā lietā konstatētie apstākļi liecina, ka atbildētāja neievēroja patiesības paušanas pienākumu, kas nostiprināts Civilprocesa likuma 9.[1] pantā, sniedzot tiesai nepatiesu informāciju par prasītāju darba laika organizāciju.

[6.7] Šādos apstākļos saskaņā ar Darba likuma 69.panta nosacījumiem prasītājiem ir tiesības saņemt darba samaksu par faktiskinbsp; nostrādātājām, bet neizskaitītajām darba stundām.

[6.7.1] Civillietu tiesas kolēģija, izvērtējot jautājumu par prasītājiem pienākošos darba samaksas summu, piekrīt apelācijas sūdzības argumentam, ka pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Civilprocesa likuma 192.panta prasības par prasījumu robežu ievērošanu, piespriežot par labu prasītājiem lielāku summu nekā viņi ir pieprasījuši prasības pieteikumā.

Civillietu tiesas kolēģija, pārbaudot prasītāju iesniegtos aprēķinus, uzskata, ka tie ir izmantojami par pamatu piespriežamās darba samaksas noteikšanai (1.sējums, lietas 17, 18.lapa).

No minētajiem aprēķiniem izriet, ka katra prasītāja 2017.gadā nostrādāto stundu skaits dienā un naktī aprēķināts atbilstoši atzīmēm 2017.gada kalendārā, savukārt, aprēķinot 2018.gadā nostrādāto stundu skaitu, par pamatu ņemts tas stundu skaits 2017.gadā, kas aprēķināts par pilnu nostrādāto mēnesi- 240 stundas (160/80), izņemot 2018.gada jūniju – 192 stundas (128/64), kad abi prasītāji strādāja nepilnu mēnesi. Iebildumus par darba samaksas matemātisko aprēķinu darba devējs nav izvirzījis. Civillietu tiesas kolēģija nav konstatējusi pamatu apšaubīt tā pareizību.

Šādos apstākļos Civillietu tiesas kolēģija atzīt, ka no SIA "/Nosaukums A/" par labu /pers. C/ ir piespriežama neizmaksātā darba samaksa par laika periodu no 2017.gada 1. februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam 5304,04 EUR apmērā pirms nodokļu un obligāto maksājumu ieturēšanas, par labu /pers. D/ ir piespriežama neizmaksātā darba samaksa par laika periodu no 2017.gada 1.jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam 5142,93 EUR apmērā pirmsnbsp; nodokļu un obligāto maksājumu ieturēšanas.

[6.8] Vērtējot pušu strīdu daļā par atvaļinājuma kompensācijas piedziņu, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa šajā strīda daļā nav precīzi konstatējusi būtiskus apstākļus, kas ietekmēja arī tiesas secinājumu pareizību.

[6.8.1] Apelācijas instances tiesā konstatēts, ka /pers. D/nbsp; nav izmantojis ikgadējo atvaļinājumu, par ko nav strīda. Šajā gadījumā darba devējs atbilstoši Darba likuma 149.panta piektās daļas nosacījumiem ir tiesīgs atlīdzināt neizmantoto atvaļinājumu naudā.

Konstatēts, ka, izbeidzot darba tiesiskās attiecības ar SIA "/Nosaukums A/", viņam ir aprēķināta kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu par visu darba periodu 352,62 EUR (bruto), ka izmaksāta kopā ar algu par 2018.gada jūniju (1.sējums, lietas 230.lapa).

Atbilstoši prasītāju aprēķinam, ņemot vērā /pers. D/ vidējās izpeļņas apmēra korekciju, bija jābūt summainbsp; 742,00 EUR (bruto), nevis 352,62 EUR. Kā jau norādīts iepriekš, aprēķina pareizība nav apstrīdēta. Tajā pašā laikā konstatēts, ka, izvirzot prasījumu par atvaļinājuma kompensācijas piedziņu, prasītājam jau izmaksātā summa matemātiski nav atskaitīta. Ņemot vērā iepriekšminēto, no atbildētājas par labu prasītājam /pers. C/ ir piespriežama šo summu starpība vai 389,38 EUR (742,00-352,62=389,38).

[6.8.2] Savukārt /pers. C/ ir izmantojis ikgadējo atvaļinājumu, strādājot SIA "/Nosaukums A/", par ko arī nav strīda.

Konstatēts, ka ikgadējais atvaļinājums /pers. C/ tika piešķirts uz viņa iesnieguma pamata no 2018.gada 15.februāra līdz 2018.gada 14.martam par laika periodu no 2017.gada 1.jūnija līdz 2018.gada 5.janvārim u n 2018.gada 15.martā par laika periodu no 2018.gada 6.janvāra līdz 2019.gada 5.janvarim (1.sējums, lietas 227.lapa, 228.lapa). Pirmās instances tiesas secinājumi par to, ka atvaļinājums nav izmantots, ir acīmredzami nepamatoti.

/pers. C/ aprēķināta vidējā izpeļņa 353,01 EUR apmērā (bruto), kura izmaksāta kopā ar algu par 2018.gada februāri, kas izriet no algas kartītes (1.sējums lietas 116.lapa). Turklāt, izbeidzot darba tiesiskās attiecības ar SIA "/Nosaukums A/", viņam tika aprēķināta kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu 202,61 EUR apmērā (1.sējums, lietas 219.lapa), tā izmaksāta kopā ar algu par 2018.gada jūniju. Tātad kopā viņam bija aprēķināta atvaļinājuma nauda un kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu 555,62 EUR (bruto).

Strīds faktiski ir par to, ka izmantotais ikgadējais atvaļinājums nav apmaksāts /pers. C/ pilnā apmērā, un, izbeidzot darba tiesiskās attiecības, kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu nav izmaksāta pilnā apmērā, jo vidējā izpeļņa iepriekš nebija aprēķināta pareizi.

Atbilstoši prasītāju aprēķinam, ņemot vērā /pers. C/ vidējās izpeļņas apmēra korekciju, bija jābūt summainbsp; 989,33 EUR (bruto), nevis 555,62 EUR. Kā jau norādīts iepriekš, aprēķina pareizība nav apstrīdēta. Tajā pašā laikā konstatēts, ka, izvirzot prasījumu par atvaļinājuma kompensācijas piedziņu, prasītājam jau izmaksātā summa matemātiski nav atskaitīta. Ņemot vērā iepriekš minēto, no atbildētājas par labu prasītājam /pers. C/ ir piespriežama šo summu starpība vai 433,71 EUR (989,33-555,62=433,71).

Pārējā daļā /pers. D/ un /pers. C/ prasība ir noraidāma kā nepamatota.

[6.9] Tādējādi prasītāju prasība ir apmierināma daļēji, piespriežot no SIA "/Nosaukums A/" par labu /pers. C/ neizmaksāto darba samaksu par laika periodu no 2017.gada 1. februāra līdz 2018.gada 20.jūnijam 5304,04 EUR apmērā un atvaļinājuma kompensāciju 433,71 EUR, kopā 5737,75 EUR, ieturot no šīs summas nodokļus un obligātos maksājumus, par labu /pers. D/ - neizmaksāto darba samaksu par laika periodu no 2017.gada

1.jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam 5142,93 EUR apmērā un atvaļinājuma kompensāciju 389,38 EUR apmērā, kopā 5532,31 EUR, ieturot no šīs summas nodokļus un obligātos maksājumus.

[6.10] Daļēji apmierinot /pers. C/ un /pers. D/ prasību, Civillietu tiesas kolēģija izspriež jautājumu par tiesas izdevumu atlīdzināšanu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktu prasītāji, iesniedzot prasību, bija atbrīvoti no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos.

Civilprocesa likuma 42.panta pirmā daļa paredz, ka tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

[6.10.1] Ņemot vērā, ka /pers. C/ un /pers. D/ prasība ir apmierināma daļēji (*sk. šā sprieduma 6.9.punktu*), saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta pirmās daļas noteikumiem tiesas izdevumi ir piespriežami no atbildētājas valsts ienākumos proporcionāli prasījumu apmierinātajai daļai, kas naudas izteiksmē ir 11 270,06 EUR (5737,75 + 5532,31=11 270,06), kas ir 92,54% no abu prasītāju prasījumu kopsummas šajā lietā 12178,30 EUR (6293,37 +5884,93= 12178,30).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunkta noteikumiem par prasību, kas novērtējama naudas summā no 7115 EUR līdz 28457 EUR, valsts nodeva ir 520 EUR plus 3,2 procenti no prasības summas, kas pārsniedz 7114 EUR, t.i., konkrētajā gadījumā tā ir 682,05 EURnbsp; (520 + 162,05 = 682,05).

Ņemot vērā iepriekš minēto, no SIA "/Nosaukums A/" par labu valstij ir piespriežama valsts nodeva, kuras apmērs ir aprēķināms proporcionāli prasījumu apmierinātai daļai, t.i., 92,94% no aprēķinātās valsts nodevas 682,05 EUR, kas ir 631,17 EUR.

[6.10.2] Konstatēts, ka lietas izskatīšanas gaitā pirmās instances tiesā un apelācijas instances tiesā valstij ir radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu nosūtīšanai, un proti, pirmās instances tiesā - 7,98 EUR, apelācijas instances tiesā- 1,18 EUR, kopā 9,16 EUR (1.sējums, 1.lapa).

Ņemot vērā Civilprocesa likuma 42.panta pirmās daļas nosacījumus, no SIA "/Nosaukums A/" valsts ienākumos šie izdevumi arī ir piespriežami proporcionāli prasījumu apmierinātajai daļai, t.i., 8,48 EUR apmērā (92,54% no 9,16 EUR) .

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā augstāk minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 5.panta sesto daļu, 42.panta pirmo daļu, 93., 97.pantu, 192., 193.pantu, 432.- 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

/pers. C/ un /pers. D/ prasību pret SIA "/Nosaukums A/" par darba algas un atvaļinājuma kompensācijas piedziņu apmierināt daļēji.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums A/", reģ.Nr./reģistrācijas numurs/, par labu /pers. C/, personas kods /personas kods/, neizmaksāto darba samaksa par laika periodu no 2017.gada 1. februāranbsp; līdz 2018.gada 20.jūnijam 5304,04 EUR apmērā un atvaļinājuma kompensāciju 433,71 EUR, kopā 5737,75 EUR, ieturot no šīs summas nodokļus un obligātos maksājumus. Samaksa veicama uz /pers. C/ bankas kontu AS "Swedbank" Nr./konta numurs/.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums A/", reģ.Nr./reģistrācijas numurs/, par labu /pers. D/, personas kods /personas kods/, neizmaksāto darba samaksa par laika periodu no 2017.gada 1.jūnija līdz 2018.gada 26.jūnijam 5142,93 EUR apmērā un atvaļinājuma kompensāciju 389,38 EUR apmērā, kopā 5532,31 EUR, ieturot no šīs summas nodokļus un obligātos maksājumus. Samaksa veicama uz /pers. D/ bankas kontu AS "Citadele banka" Nr./konta numurs/.

Noraidīt prasību daļā par atvaļinājuma kompensācijas piedziņu /pers. C/; 555,62 EUR apmērā un atvaļinājuma kompensācijas piedziņu /pers. D/ 352,62 EUR apmērā.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums A/", reģ.Nr./reģistrācijas numurs/, par labu valstij tiesas izdevumus – valsts nodevu 631,17 EUR apmērā. Samaksa veicama Valsts kasei, reģ.Nr./reģistrācijas numurs/, konta Nr./konta numurs/, saņēmēja banka: Valsts kase, BIC kods TRELLV22, norādot datus lietas identificēšanai.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums A/", reģ.Nr./reģistrācijas numurs/, par labu valstij tiesas izdevumus – ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu nosūtīšanai 8,48 EUR apmērā. Samaksa veicama uz Tiesu administrācijas, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, bankas kontu, Nr./konta numurs/ saņēmēja banka: Valsts kase, BIC kods TRELLV22, norādot datus lietas identificēšanai.

Noteikt SIA "/Nosaukums A/" termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas. Minētajā termiņā maksājumu dokumenti, kas apliecina sprieduma labprātīgu izpildi ir iesniedzami Zemgales apgabaltiesas kancelejā, Jelgavā.

Sprieduma sastādīšanas datums 2020.gada 2.decemris.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Zemgales apgabaltiesā un samaksājot drošības naudu 300 EUR apmērā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese M.Terjuhana
Tiesneši A.Sniedzītis
A.Misiuna